

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 67

гр. Разград, 23.02.2021 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в закрито заседание на двадесет и трети февруари, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Рая П. Йончева
Членове: Валентина П. Димитрова
Атанас Д. Христов

като разглежда докладваното от Рая П. Йончева Въззивно частно гражданско
дело № 20213300500031 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI във вр. с чл.413 ГПК.

Делото е образувано по ч. жалба, подадена от „ТИ БИ АЙ Банк“ЕАД, ЕИК131134023, гр.София
против Разпореждане №3889/2. XII.2020г., с което по чгрд №1989/ 2020г по опис на РРС, в образуваното по
реда на чл.417 ГПК производство срещу длъжника Е. С. Х., ЕГН*****, от с.Ясеновец, Разградска обл., е
отказано издаване на заповед за изпълнение на парични вземания, твърдени по жалбата в размер на 1 694,23лв., а
според обжалваното разпореждане в размер на 1 313,95лв- представляващи разлика между уважена част от
заявлението в размер на 7060,00лв. до първоначално предявеният такъв от 8 373,95лв. Сумата се претендира
като дължима по Договор за потребителски кредит №7000905964/10.I.2019г. застрахователна премия, съответно
в размер на 838,73лв. застраховка „Живот“ и 855,50лв. застраховка „Безработица“.

Жалбоподателят твърди, че по отношение на обжалваното разпореждане са налице основания за
неговата отмяна като неправилно и незаконосъобразно, и за постановяване на акт, с който съдът да разпорежи
издаване на заповед за изпълнение на вземанията му за застраховки „Живот“ и „Безработица“.

Съдът, като прецени доводите, изложени в частната жалба и като взе предвид събраните по делото
доказателства, приема следното:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 от ГПК от активно легитимирано лице, поради което е
процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

При служебно извършената, съгласно чл. 269, във вр. с чл. 278, ал. 4 от ГПК проверка на обжалваното
разпореждане, въззивният съд намира същото за валидно и процесуално допустимо, а като постановено по
същество на подаденото по реда на чл.410 ГПК заявление - за правилно.

Преценката за допустимост и основателност на производството по чл.417 ГПК е служебно дължима,
и изводима от въведените в заявлението обстоятелства. Сезираният с производството по чл.417 ГПК съд дължи
признасяне в рамките на заявените от кредитора вземания-по размер, основание, период. Което предполага
преценката му за редовността на заявлението от външна страна и за наличието на документа, доказващ
валидност на основанията и изискуемост на вземанията.

В случая, реквизит на подаденото от него заявление, въззивникът е индивидуализирал в предмет на претенцията си по чл.417 ГПК, както следва: вземане в размер на 8 373,95лв. , дължими, ведно със законна лихва в изпълнение на обявена за предсрочно изискуема на главница по ДПК№7000905964, сключен на 10.I.2019 с конституирания в производството длъжник-Е. С. Х.. В приложения като доказателство ДПК е посочено, че предоставеният на длъжника кредит е в размер на 7060,00лв., при поето от последния задължение за връщането му в срок до 15.I.2022г. на равни месечни вноски, всяка с падеж на 15-то число на съответния месец и в размер, съгласно считания за неразделна част от договора погасителен план.

На следващи позиции, в предмет на заповедното производство са заявени:

- вземане за договорена възнаградителна лихва в размер на 1 746,67лв. за времето от 15.IX.2019 до 10.X.2020г.;
- вземане за 669,11лв., дължима в обезщетение за забава на главницата за периода от 15.IX.2019 до 16.XI.2020г.

Т.е., видно от реквизитите на заявлението, с подаването му жалбоподателят не е индивидуализирал претенция за вземане по застраховки. За първи път уточнява тези си вземания по основание и размер, с подадената жалба. От приложените към заявлението доказателства се установява, че със сключване на процесния ДПК, в право на длъжника е предвидена възможност да поиска сключване на някои от застраховките, предложени от кредитора, в качеството му на застрахователен посредник. Доказателства, от които да следва за установено, че длъжникът е направил такова искане и че същият е сключил договор за застраховка с конкретен застраховател, към заявлението не се установиха. От приложените към него доказателства се следва за безспорно, че в случай на поискана от длъжника застраховка, кредиторът му ще действа като посредник на застрахователя, съгл. чл. 294КЗ. Т.е., същият не е страна в застрахователното правоотношение и в тази връзка не доказва кредиторското си качество по отношение на тези вземания. Към заявлението не са представени доказателства за извършени от него плащания на поети от длъжника към застрахователя задължения, от което да следва и извод за встъпването му в права на удовлетворен кредитор.

Тълкуването на посочените разпоредби от кредитния договор мотивират съда да заключи, че за да изиска тези суми от кредитополучателя, Банката следва да докаже сключването на валиден договор за застраховка за процесния по делото период и да установи, че е плащала застрахователните вноски по него вместо длъжника, като само начисляването на сумите по сметката на последния не е доказателство, че задължението му е действително възникнало-по делото не са представени първични документи, установяващи плащането на застрахователните суми от Банката, нито е представена застрахователна полица.

Безусловно ответникът по заявлението има качество на потребител и приложение намират разпоредбите на ЗЗП, а доколкото предметът на спора има за източник договор за потребителски кредит – и ЗПК. Този извод не се конфронтира с обстоятелството, че са налице и сключени договор за предоставяне на допълнителни услуги и договор за застраховка, имплементиран в него, доколкото никой от тях не може да бъде сключен самостоятелно, тъй като има обусловено от договора за кредит значение и правата и задълженията по тях са свързани с тези по договора за кредит.

Клаузата, предвиждаща формирането на главницата по кредитния договор с включване на дължими по пакет " Живот" и „Безработица“ застрахователни премии е неправомерна по смисъла на чл. 143 ЗЗП, тъй като е уговорена във вреда на потребителя, не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неправомерие между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, предвид и размера на вноската по кредита и тази по сключения пакет за застраховка. Освен това предвид неразривната й свързаност с договора за кредит, с договарянето й дължимото възнаграждение за застрахователната премия да се разсрочи и да се изплаща едновременно с погасителната вноска по заема се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, касаеща ограничение в размера на ГПР. Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна .

Ирелевантно е възражението за даване на съгласие от страна на клиента за сключване на застраховката – това не променя неравноправния характер на уговорката по същество.

Предвид горното, отказът на районния съд е постановен в съответствие със закона и подадената срещу него жалба следва да се остави без уважени като неоснователна.

С оглед изхода на делото, разноси на въззивника не се следват. Определението на въззивния съд не подлежи на обжалване - т. 8 от Тълкувателно решение № 4/2013 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Мотивиран от изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, ЕИК131134023, гр.София против Разпореждане №3889/2. ХП.2020г. по чгрд №1989/ 2020г по опис на РРС, в частта с която срещу длъжника Е. С. Х., ЕГН*****, от с.Ясеновец, Разградска обл., е отказано издаване на заповед за незабавно изпълнение на парични вземания, твърдени по жалбата в размер на 1694,23лв., а според обжалваното разпореждане в размер на 1 313,95лв- представляващи разлика между уважена част от заявлението в размер на 7060,00лв. до първоначално предявеният такъв от 8 373,95лв.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____